

Wie zijn de mollen op het EK?

Mijn blik kantelde door een reportage over omkooppraktijken in de Italiaanse voetbalwereld bij *Nieuwsuur*. De sportjournalist Iwan van Duren legde uit hoe er in Azië wordt gegokt op Europese wedstrijden. Spelers worden omgekocht om de wedstrijduitslag te beïnvloeden, bijvoorbeeld door onnodig penalty's te veroorzaken. Het komt ook in Nederland voor. En ook op het EK, dat valt allerminst uit te sluiten.

Van Duren schreef er een boek over samen met Tom Knipping, *Voetbal en maffia – We schieten je kapot*.

„Ons boek heeft er toe geleid dat ik alle EK-wedstrijden met andere ogen zal bekijken. Er wordt zelfs gegokt op de vraag of een doelman zijn handdoekje links of rechts in de goal hangt. En dan is de vraag of zo iemand er ook voor betaald krijgt”, aldus Van Duren op nu.nl.

Hoe erg is het nu eigenlijk? Ik bel met vriend en sportfilosoof Ivo van Hilvoorde, auteur van onder meer

Gokken op sport moet verboden worden

Beter dan goed – Over genetica en de toekomst van topsport.

„Ivo, zit ik bij een voetbalwedstrijd voortaan naar *Wie is de Mol?* te kijken?”

„Eén mol? Er zijn vele mollen nodig om de uitslag te bepalen!”

Ik krijg een geschiedenisles. Argentinië zou Peru hebben omgekocht bij het WK in 1978 en daarom speelden ze tegen Nederland in de finale. Peru zou nog bedolven liggen onder het gratis graan. Dat is voor Nederland moeilijker te verteren dan de bal van Rensenbrink op de paal. In Nederland houden we sterk vast aan het oude Griekse ideaal van sportieve deugzaamheid en ‘alles uit jezelf halen en voor de sport geven’. Vanuit dit ideaal kun je zelfs een beetje begrip opbrengen voor de dopinggebruiker (sterker nog, ze zijn bereid er meer voor op te offeren dan een niet-gebruiker). De dopinggebruiker is een valsspeler: die zet de regels naar zijn hand om het doel –

de winst – te bereiken. De spelbreker onderschrijft de regels en het doel van de sport in het geheel niet. De spelbreker is een ‘laffe bedrieger’ die met puur instrumentele intenties bezig is voor het geld. Jezelf tegen betaling beperkingen opleggen heeft niets met sport te maken en bedreigt uiteindelijk het hele fundament van de professionele sport.

In andere landen is er meer tolerantie jegens bedrog, vertelt Ivo. Hij noemt American wrestling. „Iedereen weet dat er sprake is van een gespeelde strijd. En daar zit een zekere ironie in: wij vinden het oninteressant omdat de uitslag van tevoren vaststaat, maar het is in zekere zin ook de meest zuivere vorm van ‘sport’ te noemen, want worstelaars en publiek kijken allen met dezelfde blik. Iedereen weet dat het theater is.”

Mooie inzichten vanuit de sportfilosofie. Maar nu mijn kijkprobleem. Is mijn wantrouwiger blik, ook bij dit EK, terecht? Die Denen, die heb-

ben toch wel écht gewonnen?

Ivo stelt me gerust – tenminste een beetje: „Het is een cliché, maar spelers uit Noord-Europese landen zijn, denk ik, moeilijker om te kopen. Bovendien zijn ze rijk genoeg om de sportieve eer te laten prevaleren.”

Top. Hoe rijker, hoe eerlijker en sportiever. Maar er doen meer landen mee aan het EK, en sommige daarvan zijn zo goed als bankroet.

Uiteindelijk komt het hier op neer: het gokken moet worden aangepakt, als internationale misdaad. Gokken betekent spelbederf, sportbederf en kijkbederf: de wedstrijd wordt in alle opzichten slechter, want het verlies wordt gemanipuleerd. Je kunt dit laten voor wat het is, maar dan gaat voetbal steeds meer te lijken op American wrestling – maar dan zónder de toestemming van het publiek. En dan kijk je voortaan inderdaad naar *Wie zijn de Mol-len?*